

1-uvodnik • 2/3-draga mladih • 4-pozor, pozor! • 5-pred velikim platnom • 6/7-kako je svet majhen • 8-akordi naših dni

rast

Jure Kopušar

TERORIZEM V NAŠEM VSAKDANU

Nekateri se sploh ne zmenijo za težave in posledice, ki jih povzroči terorizem, mnogi pa niti ne vedo, kaj pomeni. Beseda terorizem je že postala del vsakdana. Vedno znova na televizijskem dnevniku, radiu ali pa časopisu poročajo o napadih manjših skupin bojnikov, ki se borijo z orožjem - o teroristih. Njihov cilj je odpor proti družbi oziroma radikalno spremeniti to, proti čemur se borijo. Njihova organizacija je vojaška in vsakemu članu so dodeljene določene naloge. Te so največkrat atentati na znane ljudi ali pomembne objekte, ki jih izvedejo podnevi in v krajih, kjer je veliko ljudi. Atentat je uspešno izveden, če terja veliko število žrtev, civilistov. Predstavljajte si, da se nekega lepega sončnega dne v prijetni družbi sprehajate po ulici, ko nič hudega sluteč v vaši neposredni bližini eksplodira bomba. V kosti vam prežene strah. Ne počutite se več varni, saj veste, da ste lahko na vsakem koraku žrtev teroristov. Vsi pomnimo napad na WTC pred petimi leti v New Yorku, kjer je umrla obilica nedolžnih ljudi, ali pa atentate v Londonu, Madridu in še marsikje, tako rekoč "brezvezno" prelivanje krvi. Če pomislimo tudi na dogajanje na Bližnjem vzhodu, lahko sklepamo, da nikjer na svetu nismo več stoodstotno varni. Preti nam stalna nevarnost, proti njej pa se ne moremo učinkovito zoperstaviti. Seveda nekateri le najdejo rešitev, ki pa je zelo nelogična: najbolj preprosto je, da nasilju odgovariš z nasiljem. Se vam ne zdi to tudi malce kontradiktorno? Vprašanje je, ali je taka pot, ki naj bi vodila do miru, sploh lahko pozitivna. Kako se lahko oborožen boriš in moriš ljudi, ki so največkrat civilisti, in hkrati misliš, da s tem delaš dobro državi in družbi? Zakaj se danes ne uspemo več usesti za mizo in se skupaj pogovoriti o težavah? Kje so pre-

prost pogovor in besede? Stežka je najti odgovor na vsa ta vprašanja, zato ne bom dolgovezil in se spraševal, kateri je razlog, da ljudje ne znamo več komunicirati. Vseeno pa bi rad poudaril naslednjo misel. Živimo v razvitem svetu, mnogi si lahko marsikaj privoščijo, s tem pa postanejo egoisti. Vsak začne misliti samo nase, in to lahko privede do sovraštva. Tukaj se prične zgodba o nasilju. Najprej zasovražiš soseda, nato ožjo okolico, potem državo in tako naprej, konča pa se tako, da se dva naroda začneta med sabo bojevati in prelivati kri, in to po vsej verjetnosti zaradi kakega nepomembnega razloga.

ROBERTA BUSECHIAN: ...ČE...
(nagrada občinstva na natečaju Mosp-Skk 2006)

Kar se tiče terorizma in nasilja, sem zelo pesimiističen. Priznam, da se mi v mislih včasih porodi vprašanje, kdaj se bo začela tretja svetovna vojna. Vprašanje se lahko sliši absurdno, vendar tako ni. Dovolj je, da preberemo prvo stran dnevnikov in prisluhnemo poročilom, ki nam poročajo o vsakodnevem nasilju in vojnah, ki divjajo po svetu.

Kot sem že omenil, človek ni več nikjer varen, zato bomo strpni in poskrbimo za to, da bomo gojili prijateljske odnose in spoštovali svoje sosede, saj smo v bistvu odvisni drug od drugega. Le kje si lahko v sili izposodimo skodelico sladkorja, če ne pri sosеду?

Jure Kopušar

ALTERNATIVNE POČITNICE NA OPČINAH

Festival Drage mladih 2006 v organizaciji Mosp-a

Zadnji avgustovski dnevi. Čas počitnic se izteka. Mladi v mešanici deževnih in sončnih dni iščejo še zadnja poletna doživetja. Nekateri se v redkih utrinkih lepega vremena zakadijo na plažo in tam pod milim nebom lovijo poslednje sončne žarke, drugi izkoriščajo zadnje noči prostosti za ponočevanje in uživanje vsakega trenutka toplih, magičnih, iztekajočih se poletnih noči. Tretji pa so navsezadnje le razširili svoja obzorja in to v Finžgarjevem domu na Opčinah, kjer je letos od 28. avgusta do 2. septembra potekal **Festival Drage mladih**.

vilko priloge Mladike na drugačen način, mladi pa so v umetniškem in veselem vzdušju s svojimi članki pričarali nad vse posebno številko Rasti, v kateri je

PLESNA DELAVNICA:

"Bilo je zelo sproščujoče... obravnavali smo 'alternativen način plesa', ki poteka večinoma na tleh, saj so tla zelo pomembna v življenju." (Vida)

lahko vsakdo časnika. Delavnico je popestril zanimiv uvod glavnega urednika Novega glasa Jurija Paljka, ki je bodočim novinarjem na kratko predstavil "najlepše delo na svetu" - delo novinarja.

Raffaella Petronio je uvedla udeležence plesnega krožka v povsem nov način plesa in sprotitve in jih je z masažami in mehkiimi gibi po-

PEVSKA DELAVNICA:

"Zabavali smo se, voditelji delavnice so bili zelo lušni... pesmi lepe... In sploh je bilo zelo lepo." (Tanja)

vedla v svet, v katerem ni ples samo fizičen, ampak tudi notranji, duševen. Ples ni samo ma- ▶▶

"Zelo lepo je bilo delati z mladimi, upam pa, da jih bo naslednje leto več." (Voditelj in voditeljica)

"Pričakovala sem popolnoma drugačno stvar, a je bilo vseeno lepo in sem se zabavala..." (Ivana)

Na skrajni levi: nastop očarljivih mažoretk iz Povirja, ki so nastopile prvi večer (foto Matej Susič).

Na ostalih slikah pa so posnetki iz raznih delavnic, ki so se odvijale na festivalu (foto Matej Susič, KROMA in Breda Susič).

Sicer ni veliko mladih, ki bi kdaj sploh slišali za to pobudo, polovica teh pa verjetno niti ne ve, kaj točno je Draga mladih. Treba je namreč vedeti, da je Draga mladih nastala z namenom, da bi dala mladim možnost izraziti svoje mnenje in razvijati lastno kreativnost. Na tak način bi mladi vsaj ENKRAT imeli glavno besedo in bi bili SAMI režiserji in protagonisti svojega filma v svetu, v katerem imajo vedno manj možnosti izražanja. Na Dragi mladih pa so v šestih pestrih dneh skrbni organizatorji poskrbeli, da so mladi v različnih delavnicah in na različne načine dokazali, da navsezadnje današnja mladi na ni tako za nič, kot se morda starejšim generacijam zdi.

V likovni delavnici, ki jo je vodil Matej Susič, so mladi slikarji ob sproščujoči glasbi odkrili, da se v vseh nas skriva duša likovnika, ki s pravnimi vajami lahko pride na dan. V časnikarski delavnici se je pripravil nove številke Rasti z mladimi udeleženci posvetil urednik Rasti Andrej Černic, ki je tokrat videl nastajati novo šte-

foto KROMA

«hanje, skakanje in tresenje ob razbija-joči glasbi, temveč način spoznavanja samega sebe, svoje duševnosti in sprostitve, pomirjanje. V svet črnske duhov-

VIDEO DELAVNICA:

“Bilo mi je zelo všeč, ker sem spoznala razne načine snemanja in ker nismo imeli vnaprej določenih vlog (npr. eden snema, drugi piše in tretji govori...), ampak je vsak poskusil vse...” (Minea)

ne glasbe, sta Iztok Cergol in Martina Feri popeljala udeležence pevsko-instrumentalne delavnice, ki so lahko preizkusili nov način petja. V prostorih

GLEDALIŠKA DELAVNICA:

“Zelo mi je bilo všeč, voditeljica je zelo prijazna, ‘predstavnica’ je bila zelo lepa in zabavna, ter tudi sama sem se zabavala med pripravo oz. med delom...” (Julija)

Finžgarjevega doma so odmevali nežni, a hkrati močni dekliški glasovi, ki so se nazadnje združili in dobili svoje mesto, ko so obogatili in razživili četrtkovo večerno mašo. Kdor ni najbolj uglašen, ima pa dobre govorne sposobnosti in ni preveč sramežljiv, se je lahko udeležil gleda-

ČASNIKARSKA DELAVNICA:

“Delavnica je bila zanimiva in všeč mi je bilo skupinsko delo, ki je tako zabavno.” (Tanja)

liške delavnice, ki jo je vodila Lučka Peterlin Susič. Z njeno pomočjo je skupina mladih igralcev pripravila zabaven prizorček, ki so ga po-

tem predstavili na zaključnem večeru. Tudi tukaj zabave ni manjkalo, in treba je bilo čestitati mladim, ki so se v petih dneh takoj vživali v skupino prijateljev, ki se odloči za piknik, potem pa puncam pri kuhanju kosila dobesedno spodsne, solata konča v tolmunu, ragu pa pripravi jo kar s pralnim praškom... Za fizično kondicijo je skrbel Saša Žerjal, ki je udeležence svoje skupine popeljal s kolesom po Krasu. Matteo Feruglio je v mednarodni delavnici skrbel za stike z ostalimi manjšinami; z njim so namreč mladi pripravili projekt za mednarodno izmenjavo, ki bo potekala med letom. Dulcis in fundo pa je bila udeležencem na razpolago še video delavnica, v kateri so mladi pod mojstrskim vodstvom Alexa Puriča vestno filmali in poročali o dogajanju v vseh delavnicah.

LIKOVNA DELAVNICA:

“Kljub temu da sem bila vedno prepričana, da sploh nisem nadarjena za risanje, sem ugotovila, da lahko vsakdo riše, in to tudi lepo, dovolj je malo dobre volje in veliko vaje!” (Veronica)

Vzdušje na letošnjem festivalu je bilo sproščeno in razigrano, k temu so pripomogli mladi in potrpežljivi mentorji. Večere je bogatil kulturni program. Prvi dan so po “solidarnostnem” odbojškem turnirju nastopile mažoretke iz Povirja ter plesna skupina Light, v sredo zvečer je na festivalu gostovala gledališka skupina SKK s predstavo Male dame (L. M. Alcott) v priredbi in režiji Lučke Peterlin Susič. Naslednji večer je bila na vrsti maša in nastop skupine Metulji iz Ljubljane, v petek pa je bila na sporedu monokomedija Gregorja Čušina Evangelij po Čušinu in nastop plesne skupine Show chance. V soboto dopoldne je bila okrogla miza Drage mladih “Integracija Slovenije v Evropski uniji”, zvečer pa se je zaključil Festival Drage mladih s predstavitvijo in z nastopom delavnic ter z žurom v kletni dvorani.

**Valentina Oblak
Tjaša Oblak
Roberta Chissich**

MAJHNOST NE SME BITI REFREN

Razmišljanja ob zaključnem predavanju na Dragi mladih 2006

Majhnost ne sme biti refren, ki izraža negotovost'. Svoj članek sem želela začeti s ključno mislijo, ki v svoji preprostosti pove, kje je veličina in istočasno kje so težave naše mlade in male Slovenije.

Misel ni moja- pač pa uglednega gosta zaključne okrogle mize DM Danila Türka, ki je s svojimi prav tako uglednimi kolegi Dragom Štoko in Zdravkom Inzkom obogatil letošnjo že uspešno Drago mladih. S to mislijo želim zaokrožiti celotno razmišljanje, ki se mi je že med poslušanjem zaključnega predavanja DM rojevalo v glavi.

Kot vsako leto so tudi letos organizatorji Drage mladih izbrali aktualne teme za svoja predavanja, da bi mladim nudili iztočnice za premislek in poglobitev. Ugledni gostje so se s svojimi nastopi dotaknili perečih vprašanj, ki zadevajo matično državo Slovenijo v okviru Evropske unije. O majhnosti države je, kot sem že omenila, spregovoril dr. Danilo Türk, ki je v svojem govoru izrazil nujnost, da se Slovenija končno zave pomembne vloge, ki jo igra v EU. Ob poslušanju nekdanjega veleposlanika Slovenije pri OZN me je prešinilo vprašanje, na katerega iščem odgovor že veliko časa. Le zakaj se Slovenci (vključno zamejci) tako bojimo priznati in upoštevati svoje korenine? Pa naj mi nihče ne tveži, da se Slovenci - razen izjem - ponášamo s svojo kulturo, ker to preprosto ni res. Pomislimo samo na dialog slovenske manjšine v Italiji z ve-

čino. Malo jih je, ki bi si upali med tisočimi Italijani dvigniti roko in s ponosom priznati, da so Slovenci. Isto seveda velja za Slovenijo v evropskem prostoru, v katerem hočeš nočeš igra vlogo manjšine. Ali je Slovence tega sram in ali to Slovincem v zamejstvu, zdomstvu in matični državi preprečuje, da bi zaživel v miru s sosedi in pa predvsem s samimi seboj? Sram me je pomisliti, da nas je sram. Morda pa ne gre za dejstvo, da nas je sram. Morda je to strah? Ob teh mislih mi je v oči udaril napiso s sloganom študijskih dnevov Draga: *'Če hočemo veljati za poštene Slovence, moramo biti predvsem pravični do preteklosti in dovolj modri v sedanjosti, da ohranimo jasen pogled v prihodnost...'* Trstenjakova misel me je prepričala, da je moje razmišljanje pravilno. Slovenci se res bojimo. Verjetno se bojimo svoje prihodnosti, saj imamo za sabo 'malo izkušnje'. Kot najstnik, ki se prvič sooča z zunanjim svetom, se Slovenija boji in se zato skriva za že omenjenim refrenom majhnosti, ki izraža negotovost. To ni prav, saj ima Slovenija spodbudne možnosti, da zraste v suvereno državo, ker je že sedaj politično zrela in enakovredna svojim "sovrstnicam". Kot je poudaril avstrijski veleposlanik v Sloveniji dr. Zdravko Inzko, ko je bil govor o uvedbi evra v Sloveniji, 'smo Slovenci tudi na tem področju odličnjaki.'

Slovenski veleposlanik v Rimu Andrej Capuder, ki je s svojim kratkim govorom posegel v debato, je s citiranjem

znane Konfucijeve misli odgovoril na vprašanje, ki je ves čas viselo v zraku med predavanjem, in sicer, kako se obnašati kot Slovenec v Evropski uniji. 'Velika države se lahko pokloni majhni državi, saj bo veliko pridobila; majhna država pa se ne sme podrediti veliki, saj bi se tako pogubila.' Tega 'pravila' bi se morali držati vsi Slovenci in se zavedati, kako

Okrogla miza na letošnji Dragi mladih (foto KROMA).

pomembni smo in celo nena-domestljivi, kot je poudaril veleposlanik Capuder. To seveda velja tudi za našo slovensko manjšino v Italiji in nasploh za vse manjšine; pri ohranjanju naše kulture pa nam mora priskočiti na pomoč matična država. 'Slovenija mora misliti na naše zamejstvo,' je dejal predsednik SSO dr. Drago Štoka, 'saj smo vsi skupaj del velikega slovenskega naroda.'

Veliki slovenski narod. Saj smo res veliki ne glede na majhen zamljepisni prostor, ki ga zasedamo, in ne glede na majhno število prebivalcev. Veličine naroda ne moremo prešteti ali izmeriti, saj je skrita v našem srcu.

Patrizia Jurincic

PIRATI S KARIBOV: MRTVEČEVA SKRINJA

(*Pirates of the Caribbean: Dead Man's Chest*)

Potovanja po sedmerih morjih, iskanje novih in vedno večjih zakladov pa občasne zabave na otoku piratov s Karibov, to je življenje kapitana Jacka Sparrowa, ki se je s pomočjo Elizabeth Swann in ljubljene Willa Turnerja srečno rešil iz zapore "pravice". Zaradi tega sta bila zaljubljenca aretirana, Willa so izpustili, da bi lahko našel Jacka in ga prepričaj izročiti "pravici" svoj kompas. Jack pa s svojo ironično bistrostjo izrablja Willa, da mu pomaga najti Mrtvečevo skrinjo in ustrezni ključ. Medtem je Elizabeth zbežala, se preoblekla v gusarja in

se pridružila Jackovi posadki. Will pride do Letečega Holandca, ladijske prikazni kapitana Davyja Jonesa, katere mu se se prodale duše številnih gusarjev in celo življenje delale zanj. Med njimi je bil tudi Willov oče Bill Škorenjc. Zgoščeno dogajanje vzbuja vedno večjo napetost, Elizabeth in Willu postaja čedalje bolj jasno, kako ju je Jack varal in izrabljal, da bi prišel do cilja. Zaključni del filma pa gledalca priteguje k ogledu še tretjega (in sklepam zadnjega) filma te serije: *Pirates of the Caribbean: World's End*.

Znani filmski igralec Johnny Depp se s svojim načinom hoje, mimike rok in z izrazi na obrazu že v prvem trenutku zdi gledalcu prav simpatičen, komično prikazane scene pa sprožijo val krohotanja v kinodvorani... Kapetan se lahko zdi nekoliko nemoralen in egocentričen, a gledalec je vseeno na njegovi strani in nikoli ne more ugotoviti, katera bo njegova naslednja gesta, ki bo vzbudila smeh... Takšna je pač moč sposobnega in komično nadarjenega igralca.

Alenka Cergol

Od Ljubljane do Bruslja

MEDNARODNI PROJEKTI IN SREČANJA NA LICEJU FRANCIJE

Znanje, ki ga je vsakdo osvojil, velja od vedno za največje bogastvo, ki ga je potrebno nadgrajevati in ga posredovati drugim. Pot oz. način, po katerem to lahko izpeljemo, je v nenehnem spreminjanju, saj se vsak dan ponuja nov svet z najrazličnejšimi multimedijijskimi novostmi. Poleg teh novosti pa so še vedno učinkovite tudi tradicionalne metode, ki vključujejo spoznavanje preko neposrednih medosebnih odnosov. Tako smo se dijaki liceja Franceta Prešerna v Trstu skupaj s profesorji odločili za izvedbo projekta, ki omogoča spoznavanje novih ljudi, njihovih navad, njihovega jezika in ne nazadnje tudi njihove stvarnosti, ki se v resnici ne razlikuje zelo od naše. Tako že vrsto let na naši šoli poteka projekt Comenius "In our hands - V naših rokah", ki nudi dijakom možnost, da spoznajo svoje evropske sosede in da se z njimi v raznolikosti počutijo ena sama velika skupnost.

Vendar kaj je pravzaprav projekt "Comenius" in kdo je omogočil njegov nastanek in njegovo izvajanje?

Licej Prešeren velja za glavnega pobudnika in koordinatorja mednarodnega projekta, ki ga financira Evropska zveza. Druge partnerske šole, ki sodelujejo pri projektu, so Licej Michel de Montaigne iz Mulhousa v Alzaciji (Francija), Licej Soeurs de Notre Dame iz Bruslja (Belgija), Licej Vasaskolan iz Gavla (Švedska), Gimnazija Vič iz Ljubljane (Slovenija) in Licej Praxedes Mateo Sagasta iz Logrona (Španija).

Cilj projekta je spoznavanje evropskega prostora in gradn-

ja skupne identitete evropskega državljanca v duhu multikulturalnosti.

Prvo srečanje je potekalo v šolskem letu 2003/2004, ko je naša šola gostila partnerske šole, da bi se domenili za nadaljnje delovanje in potek izmenjav. Letošnje šolsko leto je bilo sicer tudi zelo pestro in bogato, saj smo se udeležili kar dveh delovnih srečanj: oktobra 2005 v Trstu in letošnjega marca v Ljubljani. Takih izmenjav se prednostno lahko udeležujejo dijaki četrtilnih razredov, ki so pripravljeni vložiti svoj čas in trud v različen in malce bolj nenavaden pouk ter nimajo pred sabo mature.

Kako potekajo izmenjave?

Najprej se je treba odločiti, katera šola bo prevzela vlogo gostiteljice, ker na njej sloni odgovornost za potek petdnevne ali večdnevne izmenjave. Šola oz. dijaki morajo poskrbeti za namestitev gostov, ponavadi gostijo dijake drugih šol po svojih domovih in organizirajo ogled muzejev ter drugih zanimivosti. V večernih urah pa sledi zabava, tako da se v

pestrem in prijetnem vzdušju dijaki med sabo bolje spoznajo...

Izmenjava z ljubljansko gimnazijo nam je nudila možnost, da поблиže spoznamo lepote mesta in način življenja tamkajšnjih dijakov in študentov, saj je Ljubljana s svojim čarom in z nenavadno mladostnim duhom mnoge privabila na študijsko pot. Dijaki in profesorji ljubljanske gimnazije Vič so pripravili razne ekskurzije v okolišju in obisk čudovitih gorskih krajev, kot sta Bled in Bohinj, pa tudi obisk Idrije, ki velja za simbol slovenske čipkarske kulture in tradicije. Z obiskom parlamenta so nam predstavili delovanje slovenske države in delitev organov v parlamentu, nato pa so nas pospremili na ogled ljubljanskega gradu in zatem še v mestno hišo, kjer nas je čakala bogata pojedina najrazličnejših ▶▶

ETA PREŠERNA POD POVEČEVALNIM STEKLOM...

« sladkih dobrot. Tako v glavnem poteka tipični vsakdan na tovrstnih izmenjavah, preostali čas pa je zapolnjen z raznobarvnimi aktivnostmi, v prvi vrsti z delavnicami, na katerih vsaka šola predstavi svoje delo.

Kako potekajo delavnice?

Na srečanju v Ljubljani se je na primer "odprtje" delavnic pričelo s predstavitvijo šol. Vsaka šola je pripravila kratko predstavitev s pomočjo raču-

nalnika, da bi soudeleženci čim bolj nazorno dojeli potek vsakdana med šolskimi zidovi. Nato so sledile druge predstavitve del na temo multikulturalnosti. Naša skupina se je izkazala s predstavitvijo povzetkov intervjujev s pripadniki drugih narodnosti v našem mestu. Vprašanja so se v glavnem sukala okoli pomena, ki ga v našem življenju odigravata kultura in vednje, ki je osnovni in najbolj pomenljivi izraz kulture.

Letos smo dijaki četrtilih razredov izkoristili priložnost šolskega izleta za obisk dijakov belgijskega liceja Soeurs de Notre Dame v Bruslju. Mesto je bilo za mnoge posebno presenečenje, vedno živahno in osvetljeno s pisanimi lučmi, ki so še posebno na glavnem trgu pričarale sanjsko vzdušje. Majhne uličice, ki se vijajo z glavnega trga, so s svojimi restavracijami, nočnimi lokali in glasbo vsakogar pritegnile, saj se jim ni mogel izogniti. Mnogim je ostalo v spominu multikulturalno okolje, prepletanje različnih kultur in zunanja različnost ljudi, ki potrjuje dejstvo, da je mesto zares evropska prestolnica. Obiskali smo sedež največje in najpomembnejše evropske mednarodne organizacije, Evropski parlament, kjer nas je sprejela evropska poslanka Republike Slovenije Romana Jordan Cizelj, kar nam je bilo v veliko čast in ponos. Spregovorila nam je o dobrih in slabih plačah, ki jih ima njen poklic. Označujejo ga namreč velike odgovornosti in seveda tudi številna zadoščenja, ki poplačajo ves trud. Da bi potešili radovednost, smo se spuščali tudi v bolj drzna vprašanja, na katere nam je slovenska poslanka odgovorila iskreno in brez obotavljanja, mnoge je na primer zanimalo, koliko znese povprečna mesečna plača evropskega poslanca. Cizeljeva nam je razložila, da se plače spreminjajo glede na državo, kateri poslanec pripada, ker je za to odgovorna notranja dr-

žavna vlada, tako so plače, ki jih prejema italijanski poslanci, desetkrat večje od tistih, ki jih prejema slovenski evro-parlamentarci. Razkrite so nam bile te in še druge skrivnosti njihovega dela, saj Evropa in Evropska unija je naša sedanost in bližnja prihodnost, s katero je nujno, da se seznanimo, da jo spoznamo in da odkrijemo, kaj nam nudi, saj se bo za kandidacijo na evropskih volitvah navsezadnje v kratkem lahko odločil tudi kdo izmed nas...

Verena Zerjul

ROOOOBBIEEEEE !!!

Poletni koncert v Budimpešti

Koncert Robbieja Williama v Milanu... wow!! Tega pa res ne smem zamuditi. Za nobeno ceno! Takoj sva se s prijateljico podali na lov na karte, a je naše navdušenje kaj kmalu splahnelo. Vstopnice so bile v nekaj dneh razprodane, medve pa bova ostali brez Robbieja...

Nekega dne zazvoni telefon. Prijateljica je v Ljubljani naletela na plakat, ki je vabil v Budimpešto... na koncert, seveda! Takoj sva se šli prijaviti, da nama ne bi tudi tokrat načrt spodletel. In res, v daljnem decembru sva v rokah končno držali tako zelo zelene vstopnice.

Koncert je bil vse bližji. Navdušenje pa se je nekako poleglo. Med vsemi drugimi poletnimi načrti, me je ta le oviral. In še toliko sem ga morala plačati... predvsem to mi ni šlo v račun. Vsi moji prihranki za en koncert... nezaslišano!

Nekaj pa naju je vseeno vleklo v Budimpešto. Ob 3.00 zjutraj (in res, ob 3.00 zjutraj!) naju je pred Tivolijem čakalo na desetine avtobusov. Res neverjetno število! Po 10-urnem potovanju smo si najprej ogledali čudovito Budimpešto, nato pa smo se odpravili na stadion. In tam se je končno že vohalo v zraku tisto posebno pričakovanje, tisti občutek, da se bo kmalu nekaj zgodilo. In da se je splačalo priti do sem... Sprehajali smo se po stojnicah, nakupovali majčke in plakate. Minute so se vlekle do tiste 20. ure, postajalo je že nevzdržno.

Končno smo si poiskali sedeže, ki pa žal (kako je to mogoče, da ni šlo pa najinih načrtih?!?!?!?) še zdaleč niso bili v prvi vrsti. Se bova pač sprijaznili. A le tokrat. Naslednjič bo drugače! Vendar niti ob 20. ga še ni bilo. Našega Robbieja, namreč. Še ena cover skupina je morala zapeti svoj repertoar. Res mi je bilo žal zanje, vendar se nisem uspela živeti v njihovo glasbo in nenehno sem se spraševala, ali bodo že enkrat nehali. In med temi mojimi notranjimi monologi se je nekaj zgodilo. Luči so se nenadoma prižgale... in res, tam, na odru, nekaj metrov pred mano je stal Robbie Williams!!! Res je bil on!! Občutek je bil tako nenavaden, tako evforičen, da se ni zdel resničen. Do tega trenutka sem

dvomila v to, da bo sploh prišel; gotovo bo zbolel ali imel druge obveznosti. Pravzaprav je ob koncu koncerta priznal, da se ne počuti najbolje in da mu je zdravnik prepovedal nastop. On pa je vseeno prišel. Za nas. Njegova prisotnost na odru je bila sanjska, daleč od vsake predstave, ki sem si jo o njem ustvarila. Ne razumem, kako je lahko zaradi enega samega človeka zblaznela množica 60.000 ljudi... Peli smo, plesali, kričali, in še vedno ni bilo dovolj, da bi zapolnili tisti mogočni občutek, ki se nas je polastil. Zapel je svoje najlepše uspešnice od *Millenium* do *Strong, Feel, Come undone, Radio, Rock Dj*. Osredotočil se je predvsem na novi album *Intensive Care*, ko pa je v stadionu zadonela

Angel, se je vzdrušje (še dodatno) spremenilo. To je bilo mogoče res višek koncerta. Ta pesem je v pop glasbi dosegla kulturni status, vsi jo poznajo. In kar me je še najbolj prevzelo, je bil izraz na Robbiejevem obrazu, ki je ka-

zal na to, da je ta pesem tudi zanj nekaj posebnega, da jo peje s srcem.

Ves koncert sem zelo zavidala dekletom v prvi vrsti in se hudovala, ker nisem tudi jaz med njimi, ko se je tako zaupno z njimi pogovarjal. Bom pa naslednjič jaz na vrsti!

Koncert se je bližal koncu. Zapel je še nekaj pesmi, potem pa spet povlekel na dan refren pesmi *Angel*. Vsi smo mu sledili, nato pa so se luči nenadoma ugasnile, in ni ga bilo več. Še smo vztrajali v petju in ploskanju, naši glasovi pa so

začeli počasi zamirati, ko smo ugotovili, da je pač konec. Koncert se je končal v tišini; v popolnem nasprotju s tem, kar se je dogajalo še nekaj minut prej. Za sabo je pustil neke vrste praznino, ki jo bo mogoče zapolniti le še z naslednjim koncertom.

Zdaj gledam na koncert kot na neko svetlo točko v mojem letošnjem poletju, vendar s kančkom racionalnosti. In prav zato, ker sem takrat doživljala take nepopisne občutke, ki si jih še zdaj ne znam razložiti, vem, da se je v celoti splačalo. Obstaja torej nek razlog, zaradi katerega se vse te množice podivjanih ljudi prerivajo za koncerte...

